

မောင်ညိုမှိုင်း

(သန်လျင်)

ကျောတုန်းပေါ်ကလက်ဝါးရာ

အပါအဝင်

မိမိရဝတ္ထုတို့များ

အိပ်မက်ရှင်

“ အစ်ကို”

“ ဘာလဲ . . . မချို့ . . . ”

“ အစ်ကို ဒီခရီးကို ဖြစ်နိုင်ရင် မသွားပါနဲ့ လား . . . အစ်ကိုရယ် ဟင် ”

“ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး . . . မချို့၊ အားလုံးချိန်းဆို စီစဉ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီကွ။ ချိန်းပြီးမှ ကိုယ့်ဘက်က ပျက်ကွက်ရင် နောင် အယုံအကြည်မရှိဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပါ ထိခိုက်သွားနိုင် တယ်။ နေပါဦး . . . ဘာဖြစ်လို့ မချို့က မသွားစေချင်ရတာ လဲ။ မင်း နေမကောင်းလို့ လား . . . ဟုတ်လား ”

“ ကျွန်မ ခုတလော အိပ်မက်တွေ မကောင်းလို့ ”

“ ဟာ . . . မင်းကလည်း ကွာ၊ တစ်ဆိတ်ရှိ အိပ်မက်ပဲ ကြာရင် မင်း အိပ်မက်ရူး . . . ရူးပြီး စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို ရောက်လိမ့်မယ်။ ကိုင်း . . . မင်းသူငယ်ချင်းတွေခေါ်ပြီး . . . ချက်ပြုတ် စားသောက်ကွာ . . . နော် ”

ကိုချစ်ဦးဖေ ဇနီးသည် ခင်မြင့်ချိုကို အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး တိုက်ခန်းမှ ထွက်သွားသည် ။

ခင်မြင့်ချို လေးတွဲစွာ သက်ပြင်းချပြီး ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။

(၂)

အိပ်မက်များကြောင့် . . .

ကြာရင် သူမရူးပြီး စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို ရောက်မည်တဲ့ ။

အိပ်မက် . . .

အိပ်မက်များကို ခင်မြင့်ချို နဂိုက မယုံကြည်ခဲ့။ သူမသည် ခေတ်ပညာတတ် ဘွဲ့ရတစ် ယောက်ဖြစ်သည် ။ သိပ္ပံနည်းကျဖြစ်စဉ်များကိုသာ အလေးအနက်ထားခဲ့၏ ။

သို့သော် . . .

တစ်ကြိမ်မှာ သူမ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နှစ်ရက်ခန့် ဆေးရုံမှာ သတိလစ်မေ့မြောခဲ့၏ ။

အဲဒီ မှာ သူမကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ လွင့်မျော ရောက်ရှိသွားခဲ့၏ ။

မှောင်မှောင်မည်းမည်း ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု . . .

နေမရှိ၊ လမရှိ၊ ကြယ်မရှိ။

သို့သော် မည်းမှောင်နေသော ကမ္ဘာသစ်ထဲမှာ ထူးဆန်းစွာ လှုပ်ရှားနေသည့် မျက်လုံးများ ကို အထင်းသား မြင်နေရသည် ။

မျက်လုံးများက ဖြူလွလွ စိန်ရောင်များ လို တောက်ပလျက် အစပထမ ကြယ်များ ဟု ထင် လိုက်၏ ။

ကြယ်များ မဟုတ်။

ပိုးစုန်းကြူးများ လား . . . ပိုးစုန်းကြူးများ လည်း လုံးဝမဟုတ်။ မျက်လုံးပေါင်းများစွာ။

မှောင်ထဲက မျက်လုံးများ သည် ခံစားချက်အသီးသီးနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြ၏ ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို သူမ မမြင်ရ။ ဦးခေါင်းကို မမြင်ရ။

အချို့သော မျက်လုံးက ကြေကွဲဝမ်းနည်းမျက်လုံး။

အချို့သော မျက်လုံးက ရွန်းလဲ့စိမ်းစိုသောမျက်လုံး။

အချို့သော မျက်လုံးက ရဲရင့်မာကျောသည့်မျက်လုံး။

အချို့သော မျက်လုံးက မျှော်ငေးတမ်းတနေသည့် မျက်လုံး။

အချို့သော မျက်လုံးက တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည့် မျက်လုံး။

အချို့သော မျက်လုံးက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မျက်လုံးများ ။

မျက်နှာကို လုံးဝမမြင်ရသော်လည်း သူမတွေ့နေရသည့် မျက်လုံးများက ခံစားချက်အသီးသီးနှင့်။ မျက်လုံးများက လေထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရွေ့လျားနေကြသည် ။

သူမ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ကမ္ဘာသစ်ကြီးထဲက ထူးဆန်းသော မျက်လုံးများကို ကြောက်ရွံ့စွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ လိုက်ကြည့်နေစဉ် မှာ သူမရှေ့သို့ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံး ရောက်ရှိလာသည် ။

ထိုမျက်လုံးနှစ်လုံးက သူမရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်

ရင်း ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် လေသံနှင့်စကားပြောနေသည်။ ။

“ ဟေ့ . . . ကလေးမ ”

“ က . . . လေး . . . မ ”

“ ရှင် . . . ရှင် ”

ကြောက်ကြောက်နှင့် ထူးလိုက်မိ၏။

“ ညည်း . . . ကြောက်နေသလား ”

“ ကြောက်တယ် . . . အရမ်းကြောက်တယ်၊

ကျွန်မ ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲရှင်၊ ဟင် . . . ဟင်၊

ဒါ . . . ဒါဆို . . . ကျွန်မ . . . ဒီ . . . ဒီမှာ . . . နေ . . . နေရမှာ လား . . .
. ဟင် . . . ဟင် ”

“ ကျွန်မ မနေဘူး . . . မနေချင်ဘူး။ ကျွန်မမှာ အိမ်ရှိတယ်၊ အဖေရှိ
တယ်၊ အမေရှိတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေရှိနေတယ်။ ကျွန်မကို ခုချက်ချင်း
ပြန်ပို့ပေးပါ၊ ပြန်ပို့ပေးကြပါရှင် . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး ”

သူမ ဝမ်းလည်း နည်း ကြောက်လည်း ကြောက်၍ မှောင်ထဲမှာ ငိုချလို
က်၏။ ။

“ ညည်းက ဒီကမ္ဘာသစ်မှာ မနေရပါဘူး။ ညည်းလမ်းမှားပြီး ခဏ
အလည်ရောက်လာ တာပါ။ မကြာခင် နေရာဟောင်းကို ညည်းပြန်ရ
တော့မယ် ”

“ အို . . . ဒါ . . . ဒါ တကယ်လားဟင် အဘ . . . တကယ်ပဲလား ”

“ တကယ်ပါ သမီးရယ်၊ ညည်းနောင် ဒီနေရာကို မလာခဲ့ပါနဲ့။ ။ အဘ
ညည်းရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးလိုက်ချင်

လို့ ”

“ အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးချင်လို့ ။ အဲဒါ ဘာလဲဟင် အဘ . . . ဘာလဲ ”

“ ရှေ့ပြေးနိမိတ် ”

“ ရှေ့ပြေးနိမိတ် ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ရှေ့ပြေးနိမိတ်။ ဒီနိမိတ်ကို ညည်းရဲ့ သမီးရဲ့ ချစ်ခင်သူများအားလုံး အတွက် အရေးကြီးရင်သုံးဖို့ . . . ရော့ . . . ယူသွား ”

စကားဆုံးသည် နှင့် အသံရှင်အဘိုးအိုသည် သူမရဲ့ မျက်လုံးများကို လက်ဝါးအေးစက်စက် ကြီးနှင့် အုပ်ချလိုက်၏ ။

ရေခဲလက်ဝါး၊ လူသေလက်ဝါးအလား အေးစက်လိုက်တာ။

“ အား . . . အမလေး ”

သူမ လန့်ပြီး တအားကျိုးအော်လိုက်သည် ။ ပြီး . . . အဆက်မပြတ် အော်လိုက်သည် ။

သူမ ပြန်သတိရချိန်၌ ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှာ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများ ၊ မိဘဆွေမျိုးသားချင်း များ ရဲ့ ဝမ်းသာအားရအော်ခေါ်သံ၊ မေးမြန်းသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည် ။

သူမ မသေနိုင်တော့။

အားလုံးကို မှတ်မိသတိရနေသည် ။

သူမ စမ်းချောင်းမီးပွိုင့်မှာ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ခဲ့သည် ကို သိလိုက်သည် ။ သူမ နှစ်ရက် တိတိ သတိလစ်နေသည် တဲ့ ။

အခု အနီးမှာ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဆရာသမား၊ သူငယ်ချင်းများ ။ ပြီး

တော့ သူမရဲ့ ချစ်သူ ကိုချစ် ဦးဖေ။

အို . . . သူမ အားရှိလိုက်ပါဘိ . . .

* * * * *

(၃)

ခင်မြင့်ချို ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း . . . ဘာသာရေးကို လိုက်စားခဲ့၏ ။ ဂုဏ် တော်ပရိတ်များကို ရွတ်ဖတ်ခဲ့၏ ။ မွေးနေ့တိုင်း တရားထိုင်ခဲ့၏ ။ များ မကြာခင် ထူးဆန်းသော အိပ် မက်ဆန်းများကို မြင်မက်ခဲ့ရသည် ။

ဦးဆုံးအိပ်မက်က . . .

သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း ကြည်ပြာလွင်ဦး ထိရုံးကြီးမှ ငွေထုတ်ကြီးပိုက် ထွက်လာသည့် မြင်ကွင်း။

အိပ်မက်။ မိုးသောက်ချိန်အိပ်မက်။

သူမ ဝမ်းသာသွားခဲ့သည် ။ သို့နှင့် ကြည်ပြာလွင်ဦးထံ ဖုန်းဆက်၍ ပြောလိုက်၏ ။ သူမရဲ့ အိပ်မက်ကို ကြားတော့ သူငယ်ချင်းမက ရယ်၏ ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရှာသည် ။ ထီတော့ ထိုးလိုက်ပါ့မယ် သူငယ်ချင်းရယ်တဲ့ ။

အိပ်မက်ကို သဘောကျလို့ တဲ့ ။

ယုံတော့ မယုံဘူးတဲ့ ။

ဟော လဆန်းတော့ ကြည်ပါလွင်ဦး သိန်းငါးဆယ်ထီ ပေါက်တော့
သည် ။ အို . . . ပျော် လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အံ့ဩလိုက်ကြသည့်ဖြစ်ခြင်း၊
ခင်မြင့်ချို့ ချက်ချင်းနာမည်ကြီးသွား၏ ။

သူတို့ သူငယ်ချင်းများကို ကြည်ပြာလွင်ဦးက ပုဂံဘုရားများ သို့ လို
က်ပို့၏ ။ လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ အလှူပယ် ဝယ်ပေးခဲ့၏ ။

ဒုတိယအိပ်မက်။

ဦးလေး ဘရီ ထန်းပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသည့် အိပ်မက်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . .

ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ဦးလေးဘရီကို ကြို၍ သတိပေးရ၏ ။
ဦးလေးဘရီကား သူမတို့ ရွာမှ အသိ ဖြစ်၏ ။ လူကြုံနှင့်စာရေး၍ “ ဦး
လေးဘရီ ထန်းပင်တက်ရင် သတိထားပါနော်။ ခင်မြင့်ချို့ သတိရလို့ စာ
ရေးလိုက်တာပါ ” ဟု ပြောလိုက်၏ ။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ရွာထဲက အသိများ ရောက်လာ
၏ ။ ဦးလေးဘရီ ထန်းနု တက်လှီးရင်း ခြေချော်ကျ၍ ဘယ်ခြေထောက်
ကျိုးသွားပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည် တဲ့ ။

အလိုလေး . . .

သူမ ပုဗ္ဗနိမိတ်များ ရသလို ဖြစ်နေရောသလား။

တိုက်ဆိုင်မှုများ များ လာတော့။ အိပ်မက်ဆိုးလျှင် ဖွင့်မပြောတော့။
နှုတ်ဆိတ်နေလိုက် တော့သည် ။

အိပ်မက်ကောင်းလျှင်တော့ ကြို၍ ဖွင့်ပြောလိုက်သည် ။ သို့ကလို
ကြိုပြောလိုက်သည့် အိပ် မက်နိမိတ်များ သည် အံ့ဖွယ်ကောင်းစွာ တိုက်

ဆိုင်နေလေ့ရှိသည် ကို ခင်မြင့်ချို ကြုံနေရ၏။

မူလက . . .

သူမနှင့်ချစ်သူ ကိုချစ်ဦးဖေတို့ နောင်နှစ်ဒီဇင်ဘာမှာ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသား။

သို့သော် . . . အိပ်မက်တစ်ခု မက်ခဲ့၏။

ဝါမဝင်ခင် လက်ထပ်သည့် အိပ်မက်။

ဟော . . . ရှောင်လွဲလို့ မရခဲ့။ ကိုချစ်ဦးဖေ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသင်သွားရမည်မို့ ကဆုန် လထဲမှာ ပင် အရေးပေါ် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ရ၏။

* * * * *

(၄)

အကြင်လင်မားဘဝသို့ ရောက်သောအခါ ခင်မြင့်ချိုက အိပ်မက်ဆိုး အိပ်မက်ကောင်းမက် တိုင်း ချစ်လင်ကို ဖွင့်၍ ပြောခဲ့၏။

လွဲသည် ဆိုသော အိပ်မက်မျိုး မရှိခဲ့။

အားလုံး ဒက်ထိုမှန်ခဲ့၏။

သို့နှင့် သူ့ကို စီးပွားရေး အောင်မြင်ခြင်းနိမိတ်၊

ကျဆုံးခြင်းနိမိတ်များကို ခင်မြင့်ချို့ ကြို၍ ပြောနိုင်ခဲ့၏။

ကြာတော့ ချစ်လင် ချစ်ဦးဖေက သူမကို နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ မပြောပါနှင့်ဟု ပိတ်ပင်ခဲ့၏။

ဒီလိုနှင့် နှုတ်ကို စောင့်စည်းရင်း သူမရဲ့ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်များ မှ သေဆုံးခြင်း၊ အိပ် မက်ရှင်ကြီးပွားခြင်း၊ အိပ်မက်ရှင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရနိုင်သော အိပ်မက်များကို ကြို၍ မြင်မက် လာခဲ့၏။

အနိဋ္ဌာရုံကို မကြိုမှန်းသိ၍ သူမပြောခဲ့တော့။

သို့သော် . . .

ဟုတ်မဟုတ် သေချာ၊ မသေချာ သိချင်၍ အိပ်မက်မြင်မက်သည့် လူ ပုဂ္ဂိုလ်များ ၊ နေ့ညများ အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ခိုင်ယာရီမှာ ရေးသွင်း၍ နေ့စွဲနှင့်မှတ်ပြီး သိမ်းထားခဲ့၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွာ။

သူမ ကြိုမက်ခဲ့ရသည့် အသိအကျွမ်းများ ရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ အိပ်မက်များ သည် သူမမှတ်သား ထားသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ဖြစ်ခဲ့သည် ကို တွေ့မြင်ကြုံကြိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ပြောရလျှင် . . .

မိမိတို့ အိမ်တွင်းရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်ခြင်း မရှိခဲ့သည် မှာ ကြာပါပြီ။

သူမ အိပ်မက်နိမိတ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့၏ ။ ရာဇဝင်သမိုင်းထဲက အိပ်မက်နိမိတ်များ ၊ ဗုဒ္ဓဝင်ထဲက အိပ်မက်နိမိတ်များကို လေ့လာခဲ့သည်။

အိပ်မက်ကို ယုံကြည်ကိုးစားချင်၍ မဟုတ်။

အိပ်မက်များ ရဲ့ သဘောသဘာဝနှင့် ဂမ္ဘီရဖြစ်စဉ်များကို သိချင်၍ ဖြစ်သည်။ အိပ်မက် ညံ့လျှင် ပြုမူဆောင်ရွက်ရမည့် အစီအရင်များကို လေ့လာသည်။ ထိုအခါမျိုးကျလျှင် ဘုရားကို ရေသပ္ပာယ်သည်။ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်းကပ်လှူ၍ ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်ကို ရွတ်ဖတ်၍ အားလုံးကို မေတ္တာပို့ခဲ့၏။

ဒါပေသည့် ...

အိပ်မက်ထဲက ကြိုတင်နိမိတ်များ ဘာကြောင့် အပြင်မှာ တိုက်ရိုက် ဒက်ထိ ဖြစ်နေသည် ကို သူမစဉ်းစား အဖြေထုတ်၍ မရ။

တစ်ခါတစ်ခါ ဆုတောင်းမိသည်။

သူမ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ဆေးရုံမှာ သတိစိမ့်မေ့မြောနေစဉ် ရုတ်ခြည်းရောက်သွားခဲ့ရ သည့် မဟူရာကမ္ဘာသစ်ထဲက မျက်လုံးချည်း သက်သက် အသံရှင်အဘိုးရဲ့ လက်ဆောင်။

အဘိုးရယ် အဘိုးပေးခဲ့သည့်လက်ဆောင်ကို အဘိုးပြန်ယူသွားပါတော့ ...။ သမီး မလို ချင်တော့ပါဘူး ... အဘိုး။

သမီးတို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားရဲ့ ကံ ... ကံ၏ လုံ့လဝီရိယ၊ အကျိုးအမြတ်ကိုသာ ရင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါ ... အဘိုးရယ်ဟု ညစဉ် ဆုတောင်းပါသော်ငြား ...

တစ်နေ့ညက အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု မက်ခဲ့ရပြန်၏။

အိပ်မက် မမက်သည် မှာ ကာလအတန်ကြာခဲ့၍ သူမ ဆုတောင်းပြည့်ဝခဲ့ပြီဟု မှတ်ယူနေ ချိန်မှာ တုန်လှုပ်စရာကောင်းသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ခဲ့ရသည်။

ရေလှိုင်းကြားမှာ လူတစ်ယောက် မြုပ်ချီပေါ်ချီ ကူးခပ်နေ၏ ။ သူ့နံ
ဘေးမှာ လည်း လူအချို့ အော်ဟစ်နေကြသည် ။

ဘုရား . . . ဘုရား . . .

ကိုချစ်ဦးဖေ . . .

သူမ အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့ရသူ ချစ်နေရသူ ချစ်ခင်လွန်းသူ ချစ်လင် ကို
ချစ်ဦးဖေ . . .

“ အစ်ကို . . . အစ်ကို ”

“ အစ်ကိုရေ . . . အစ်ကို ”

သူမ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်လိုက်၏ ။ ဒီမှာ အိပ်မက်က လန့်နိုးခဲ့
ရ၏ ။ အနီးမှာ ချစ်ခင် ပွန်းက သူမကို လှုပ်နှိုးပြီး သတိပေးနေ၏ ။

“ ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲ . . . မချို့ ”

“ ဟို . . . ဟို . . . ဟို လန့်သွားလို့ ပါ အစ်ကို ”

“ ဘာတွေမက်ပြီး လန့်ရပြန်ပြီလဲ မချို့ရာ မင်းကလဲ . . ”

“ ဘာမျှ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ”

“ ဒါဆို အိပ်တော့ကွာ . . . ဟူး ”

သူက တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ စောင်ခေါင်းမီးခြုံပြီး ပြန်အိပ်လိုက်သည်
။ သူမ အိပ်လို့ မပျော်။ ရင်တွေတုန်နေ ခုန်နေသည် ။ အိပ်လို့ မရတော့။
ပက်လက်ကနေ ပုတီးစိပ်ပြီး မေတ္တာပို့နေ လိုက်သည် ။

(၅)

ကိုချစ်ဦးဖေတို့ စက်လှေနှစ်စီးနှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့
ကုန်ပစ္စည်းများ သွားပို့ကြသည်။ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ဆပ်ပြာအပါအဝင် ခေ
တ်ပေါ်ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ သိန်းသုံးရာဖိုးခန့် ပါ၏။

လုပ်ငန်းတူ ဖက်စပ်သူငယ်ချင်းများ နှင့် အောက်ကပုန်ပို့အပြန်မှာ
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ထွက် ပစ္စည်းများ ပြန်သယ်၊ ပွဲရုံများ သို့ပို့၊ အချို့ကို ကိုယ့်
ပွဲရုံမှာ ကိုယ်ပြန်ရောင်း၊ ထက်ဝက်မက မသွား အပြန် မြတ်၍ အကျိုးအ
မြတ်ရှိလွန်းလှကား...

အားလုံး လုပ်ငန်းမှာ ပျော်ပိုက်နှစ်မြုပ်လျက် ရှိနေကြသည်။

“ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှာ လဲ ... အစ်ကို ”

“ အသွားအပြန် သုံးရက်ပါ ... မချို့ ”

“ ပြန်ရောက်ရင် အိမ်ကို တန်းလာခဲ့နော် ”

“ စိတ်ချပါ မိန်းမရာ၊ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။
မင်းအပြင်သွားနေရင်တောင် ဟောဒီ အိပ်ရာပေါ်ကနေ အိပ်ပြီး စောင့်
နေမယ်သိလား ”

“ ဟွန်း ... အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကို ”

“ ဘာလဲ ... မချို့ ”

“ သွားရင် သရဏဂုံကို မမေ့နဲ့ နော်၊ အမြဲရွတ်နေသိလား ”

သူက ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ဇနီးရဲ့ ပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပြီး
အတက်ချီကုတ်ကိုဆွဲ၍ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ။

ချစ်လင်ခရီးထွက်ပြီး ဒုတိယမြောက်နေ့မှာ ဖြစ်၏။ ။

ခင်မြင့်ချို ဈေးဝယ်စရာရှိလို့ အပြင်ထွက်သွားလိုက်၏ ။
ဘာဂျာတံခါးကိုစေ့ပြီး အိမ်ဖော် မလေးကို လိုအပ်တာများ မှာ ကြားခဲ့၏
။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ကုလားမလေး “မနီ” ဖြစ်သည်။ ။

မနီသည် အစစအရာရာ စိတ်ချရ၏။ ဦးစွာပန်းဥယျာဉ်ထဲက ပန်းပ
င်များကို ရေလောင်း၏။ ။ ပြီးနောက် နောက်ဖေးဘက်မှာ တံမြက်လှည်း
နေလိုက်သည်။ ။

အချိန်က မိနစ် ၂၀ ခန့် ကြာသွားသည်။ ။

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးသည် နှင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် လုပ်သောအခါ စော
စောက စေ့ထားသော ဘာဂျာတံခါးမှာ လူတစ်ကိုယ်စားနီးပါး ဟနေသ
ည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ။

အိမ်ရှင် အန်တီမချိုများ ပြန်ရောက်နေရောလား။

ဒါမှ မဟုတ် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်များ ဝင်ရောက်နေရောသလား။

သို့နှင့် အသာခြေဖွ၍ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ ။

“အန်တီချို ပြန်ရောက်နေလားဟင်”

“အန်တီချို... အန်တီချို... ပြန်ရောက်နေလား”

ပြန်ထူးသံမကြားရ၍ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင် လာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လို
က်သောအခါ...

“ ဟယ် ”

ခုတင်ပေါ်က မွေ့ရာပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေ၏။

ခေါင်းပြူကြည့် လိုက်တော့ အန်တီချိုယောက်ျား အိမ်ကြီးရှင် ဦးချစ် ဦးဖေ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ခုတင်မွေ့ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်၍ အိပ်နေ၏။

ကြည့်စမ်း အန်ကယ် ဦးချစ်ဦးဖေတို့ များ နယ် အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ ၊ လန့်သွားတာပဲ။

အေးလေ . . . ဒါကလည်း သူလုပ်နေကျ အပြုအမူပါ။ သိပ်တော့မဆန်း။ ဒီနောက် ဘာဂျာ တံခါးကိုစေ့ခဲ့ပြီး နောက်ဖေးမှာ အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဆေးကြောနေလိုက်၏။ မကြာခင် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြားရ၏။

“ မနီ . . . မနီရေ ”

အန်တီချို ခေါ်သံဖြစ်၍ အန်ကယ်နီးမှာ စိုးသောကြောင့် ခြေဖွ၍ ထွက်လာလိုက်၏။

“ ရှူး . . . တိုး . . . တိုး ”

“ ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ မနီရဲ့ ”

“ အခန်းထဲမှာ အန်ကယ်ဦးချစ်ဖေ အိပ်နေတယ် အန်တီချိုရဲ့ ”

“ ဟင် . . . နင့်အန်ကယ် ပြန်ရောက်နေတယ်။ ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်နေတာလဲဟင် ”

“ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ။ ကျွန်မကိုတောင် အသံမပြုဘဲ အခန်းထဲမှ ဝင်အိပ်နေတာ ”

“ ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း။ အစ်ကိုတို့ များ ရောက်နေတာတောင်

ဖုန်းမဆက်ဘူး . . . တွေ့မယ် ”

သူမ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးသွားလိုက်ကာ အခန်းလိုက်ကာကို လက်နှင့်ဖယ်လိုက်သည်။ ။

“ ဟင် ”

“ မနီ . . . မနီ ”

“ ရှင် . . . အန်တီ ”

“ မြန်မြန်လာခဲ့စမ်း ”

“ ဘာလဲ . . . အန်တီ ”

“ ဘယ်မှာ လဲ နင့်အန်ကယ် မရှိပါလား ”

“ ဟောတော့ . . . စောစောကပဲ ဒီခုတင်ပေါ် ပက်လက်ကြီး အိပ်နေတာ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်နေရတာ အန်တီရဲ့ ”

အိမ်သာများ ဝင်နေရော့လား။ တံခါးကား ဝင်သူမရှိ။ အပြင်က ချက်ထိုးထားလျက်။

“ အစ်ကိုရေ . . . အစ်ကို ”

“ အစ်ကို . . . အစ်ကို . . . ပြန်ရောက်နေပြီဆို ”

သူမ အိပ်ခန်းများ ထဲမှာ လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ။ မရှိသည့်နောက် ခြံဝင်းထဲသို့ လိုက်ရှာကြည့် သည် ။ လုံးဝမတွေ့။ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေလိုက်သည်။ ။

“ မနီ . . . မတွေ့ပါလားဟဲ့ ”

“ ဟင် ”

“ ညည်းဟာ . . . အစ်ကိုမှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ သူခိုးများ လား ”

“ အန်ကယ်မှ အန်ကယ်အစစ်ပါ အန်တီချို ”

မကျေနပ်လွန်း၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ပြန်ဝင် လာပြီး နောက်ပြောင်နေမလားဟု မတ်တတ်အဝတ်ချုံတ် ဗီရိုများကို လှန်ဖွင့်ရှာကြည့်သည် ။ မရှိပါ။

သည် မှာ ပဲ . . . မသင်္ကာ၍ မွေ့ရာကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးလိုက်၏ ။ မွေ့ရာအခင်းသည် လူတစ်ယောက် တက်အိပ်သွားဟန် တွန့်ကြေရွဲစောင်းနေ၏ ။

မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထလျှင် ဒီမွေ့ရာခင်းကို သူမ စန့်စန့် ပြန့်ပြန့် ပြင်ထားနေကျ။

ခု . . . လူတစ်ယောက် အိပ်ခဲ့သည့်အသွင်။

“ အလို ”

ဒီမှာ လဲ သူမ မမျှော်လင့်သည့်အရာကို သွားတွေ့လိုက်တော့၏ ။

မွေ့ရာခင်းကို ထောက်၍ အနီးကပ် စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ ရေစိုကွက်ကြီး သုံးကွက်ကို အံ့ဩဖွယ်မြင်လိုက်ရ၍ သူမရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ကြောင်သွား၏ ။

“ ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင် ”

“ ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင် ”

“ အန်တီချို . . . ဖုန်းလာနေတယ် ”

“ ဖုန်း . . . ဘယ်က ဖုန်းလဲ ”

“ သိဘူး ”

သူမရေစိုအိပ်ရာခင်းကို ကိုင်ရင်းတန်းလန်းနှင့် ထွက်လာလိုက်ပြီး
ညာလက်နှင့်ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...ခင်မြင့်ချိုပါရှင်”

“ဒေါ်ခင်မြင့်ချိုလား။ ကျွန်တော် အောင်မြင့်သော်ပါ”

“ဪ... ကိုအောင်မြင့်သော်လား။ အစ်ကိုတို့ အေးအေးဆေး
ဆေးပဲမို့လားဟင်”

ဒီမှာ တစ်ဖက်ဖုန်းမှ ခေတ္တရပ်သွား၏။

“ကိုအောင်မြင့်သော် ကျွန်မပြောတာ ကြားလား”

“ကြား... ကြားပါတယ်... ဒေါ်ခင်မြင့်ချို။ ကျွန်တော်
အရေးတကြီးကိစ္စ ပြောချင်လို့”

“ရှင်...ဘာလဲဟင်...ပြောလေ...ပြောပါ...ဘာလဲ”

“ဟို...ဟို...ကိုချစ်ဦးဖေတို့ စက်လှေ(-----) မှာ လေပြင်းနဲ့ မိပြီး
နစ်မြုပ်သွားလို့”

“ရှင်...အစ်ကိုတို့ စက်လှေ လေပြင်းမိပြီး နစ်မြုပ်သွားလို့။ ဒါ...
ဒါဆို...အစ်ကို...အစ်ကိုရော...ဟင်...ဟင်”

“ကိုချစ်ဦးဖေရော၊ ကိုမြင့်ကျော်ရော၊ စက်ဆရာပါ ရေနစ်ပြီး”

“အို...ဘုရား...အမလေး”

ခင်မြင့်ချို ဖုန်းကိုလွှတ်ချလိုက်သည်။ ဖုန်းခွက်သည် ဝှက်ခနဲမြည်
ကြိုးတန်းလန်း။

သူမ ရေစိုနေသည့်အိပ်ရာခင်းကို စိုးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှာ ပဲ အိမ်

ဖော်မနီ စူးဝါးစွာ အော်ဟစ် ရင်း ပြေး၍ ထိုးပွေ့လိုက်ပါသော်လည်း . . .

* * *